

1

Felix se zastavil mezi dveřmi a ohlédl se zpátky do obývacího pokoje, jestli opouští byt v pořádku. Nejen v podvědomí tušil, že ho čeká nepříjemný den. Měl by vykročit tou správnou nohou, být alespoň trochu pověřivý. Ale kterou? Levou? Pravou? Která vlastně je ta správná?

Od srdce?

Než si to rozmyslel, byl na chodbě. Červené světlo výtahu svítilo, rozhodl se proto raději seběhnout po schodech. Před domem se automaticky zastavil a vyhlížel svého strážce.

Byl tam.

Procházel se po druhé straně chodníku, opustil nejspíš auto, které pravděpodobně nešlo dostatečně vyhrát, nebo na něj pro jiné úkoly nezbylo. Trochu v tom lednovém mrazu podupával a vykouřil už jistě půl krabičky cigaret.

Všechno tedy funguje normálně.

Jak se tak Felix díval na proužek modravého dýmu, dostal také chuť na cigaretu. Ale teď spíš musí myslet na to, jak svému strážci na stanici autobusů co nejrychleji zmizet. Sestoupil proto prudce z nízké domovní verandy na zledovatělý chodník. Pravá noha se mu však podvrtila, padl na zem, ucítil palčivou bolest v kotníku a okamžitě ho napadlo, že je zlomený.

Poprvé v životě by si něco zlomil.

Jak ležel na zemi, instinktivně se podíval na svého strážce. Ten sebou trhl, málem se k němu rozběhl, aby mu pomohl, ale rychle se ovládl a šel po protějším chodníku dál.

Je asi taky jen člověk, absurdně napadlo Felixe a bolestně stiskl zuby.

Než v tom hochovi zvítězil profesionál, byl dokonce ochoten vyběhnout mu pomoci.

Bylo dopoledne a po ulici nikdo nešel. Musím se nějak doplížit zpátky, uvědomil si Felix, tak přece tady nemůžu zůstat ležet. Pokusil se zvednout a postavit se nejdříve na zdravou a pak na zraněnou nohu. Bolela strašně, ale rozešel se. Osud ho před první zlomeninou asi uchránil. Dobelhal k výtahu a vyjel nahoru. Ve dveřích si vzpomněl, jak před odchodem uvažoval o tom, jakou nohou vykročit a smutně se usmál.

Jakou vlastně vykročil, čeho se má příště vyvarovat?

Ještěže jeho bývalá žena byla pořádná a kdysi pořídila lékárníčku. Začal se v ní přehrabovat, až konečně našel octan. Chladivá voda palčivou bolest zmírňovala.

Natáhl se na lehátko

a přitáhl si telefon. Musí rychle zavolat Erika, Richard telefon nemá. Vytočil číslo, ale nikdo se neozýval.

K vzteku, už asi vyjeli!

Felix si začal připadat jako zbabělec. Necháává je ve štychu

v rozhodující fázi. Měli společně odjet do parlamentu a předat Memorandum AZet, které stvořili mezi svátky. Bylo sice jedno, kolik lidí dokument odevzdá, ale nyní měli rozhodně držet pospolu. Erik a Richard se ještě před odchodem do budovy parlamentu měli pro jistotu sejít s Filipem a Gabrielem, a když tedy nepřijde on, snad se někdo z nich k nim připojí za něho.

Znovu si vyměnil octan a lehl si na záda. Komplikace, ale o nic nejde. Všichni sem jistě potom přijdou a on na vlastní uši uslyší, co se stalo. Stejně jejich aktivita, jako mnoho předcházejících, bude pravděpodobně k ničemu. Zvlášť tehdy, zůstanou-li pod Memorandem jen desítky podpisů už známých lidí. Pokud nedostanou odvahu připojit se k nim další stovky, i když se tím vystaví pozornosti státního aparátu.

Je otázka, zda zvolili správnou dobu. Je-li situace pro další skupiny lidí již tak nesnesitelná, že stejně jako oni jsou ochotni riskovat.

Lehl si na bok a snažil se zapomenout na bolest. Ať už se stane cokoli, jen aby se něco dělo. Jenom ne tenhle stav bezvýchodnosti, který za čas udělá z lidí pokrytce, a z těch, kdo rozhodují o čemkoli, korupčníky.

Přitáhl si k sobě stoleček se svazkem piktogramů. Jimi se teď živí. Měl by navrhnout piktogram Pozor, náledí! Ale ten už udělali mnozí před ním a líp. Spíš by měl nakreslit Jak šťastně vykročit z domu! Nápad ho zaujal. Proč jen malovat varovné obrázky k bezpečnosti a ochraně zdraví při práci nebo kudy jít na WC či k odletu letadla? A nezačít s piktogramy Jak lépe žít? Jak se narodit do správné rodiny? Jak se dostat na výběrovou školu? Jak si vybrat nevěstu? Jak se stát přítelem personálního ředitele? Získat pas? Vízum?

Otočil se na lehátku, zavadil zdravou nohou o zraněnou a zasyčel bolestí. Nebýt této doby, asi by se nikdy k podobné práci nedostal.

Odložil piktogramy a vzal do ruky zrcátko. Takhle tedy vypadá pětáctýřicetiletý muž, který si ještě alespoň v duchu hraje na mladíka z povolání. A opravdu se snaží dívat jen dopředu. Možná jen proto, že mu už stejně nic jiného nezbyvá a dívat se dozadu je nejhorší ze všech reálných možností. Vlasy už má úplně šedivé. Ale ty prý jsou na něm nejkrásnější. Vousy mají tendenci se podobat tříbarevnému jarnímu kotěti: dají se najít černé, ale už i bílé a kupodivu také rezavé. To k dřívějším ebenovým vlasům jaksi moc nejde.

Se zrcátkem v ruce nebo před zrcadlem na stěně ho vždycky přepadala narcistní nálada.

Ale musel přiznat, že mu při ní bylo dobře.

Konečně se ozval telefon: "Prosím?"

"Co je s tebou?"

Poznal Filipa, v poslední době se při telefonování nepředstavovali, ačkoli to nemělo smysl.

"Jak jste dopadli?" zeptal se Felix nedočkavě, aniž by odpověděl, proč nepřišel.

"Sebrali je dřív, než tam dojeli!" řekl Filip, třebaže si byl vědom, že je určitě odposlouchávají, ale nyní to bylo jedno. "Byl s nimi i Gabriel," dodal Filip po chvíli.

"Jedu za tebou!" položil sluchátko.

"Tak a je to tady!" řekl si nahlas Felix, když odkládal telefon. A za pár dní se máme na co těšit, říkal si už jen

v duchu. Ale vlastně není důvod se vzrušovat. Co mohli čekat? Že jim snad předseda parlamentu vyjde radostně vstříc a poděkuje za memorandum požadující dodržovat ústavu země? Nebo jim ministr vnitra navíc zašle děkovný dopis za snahu prohloubit participaci na řízení státu?

Už jen ten název, který dokumentu dali - Memorandum.

Varoval ostatní použít podobné označení. Samo o sobě je bude popouzet. Jen už jako cizí slovo, navíc zneužitelné v propagandě. Ale vlastně je to jedno.

Stejně i on samotný je nenapravitelný idealista, dělá si pořád ještě iluze. Jak by mu těch několik posledních let nestačilo.

Co čeká?